

Sarah împachetase un cadouaș pentru Harry Friedman. Îl aveam în poală.

A sosit și Jon și s-a așezat la masa noastră.

— Mă bucur că ați reușit să ajungeți, a zis el. Uite cum se umple de oameni, e plin locul de gangsteri și criminali, sînt groaznici!

Jon era absolut încîntat. Avea ceva imaginație. Îl ajuta să-și ducă zilele și nopțile.

Apoi a intrat un bărbat cu un aer foarte impozant. Am auzit aplauze.

Am sărit în picioare cu cadoul. M-am dus la el.

— Domnule Friedman, la mulți...

Jon s-a ridicat în grabă și m-a prins din spate. M-a tras înapoi la masă.

— Nu-nu! Nu-i Friedman! E Fischman!

— Ah...

M-am așezat la loc.

Am observat că Victor Norman se holba la mine. Mi-am închipuit c-o să renunțe după o vreme. Când m-am uitat iar, Victor tot se mai holba. Se uita la mine de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Bine, Victor, am zis în gura mare, mă cac pe mine! Vrei să faci un Război Mondial din asta?

Și-a mutat privirea.

M-am ridicat și m-am uitat după toaleta bărbatilor.

După ce-am ieșit, m-am rătăcit și am ajuns în bucătărie. Acolo era un piccolo care fuma o țigară. Mi-am scos portofelul și o hîrtie de zece. I-am dat hîrtia de zece. I-am pus-o în buzunarul de la cămașă.

— Nu pot să-i primesc, domnule.

— De ce nu?

— Pur și simplu nu pot.

— Toți ceilalți primesc bacșișuri. De ce nu și ajutorul de ospătar? Eu mi-am dorit dintotdeauna să fiu piccolo.

Am ieșit de-acolo și am găsit drumul spre încăperea principală și masă.

Cînd m-am așezat, Sarah s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Cît ai fost plecat, a trecut pe-aici Victor Norman. A zis că a fost foarte drăguț din partea ta că n-ai zis nimic despre cărțile lui.

— Am fost drăguț, nu-i așa, Sarah?

— Da.

— N-am fost eu băiat bun?

— Ba da.

M-am uitat la Victor Norman, căutîndu-i privirea. Am dat discret din cap și i-am făcut cu ochiul.

Chiar atunci a intrat adevăratul Harry Friedman. Unii s-au ridicat în picioare și l-au aplaudat. Alții păreau plictisiți.

Friedman s-a așezat la masa lui și s-a servit mîncarea. Paste. Pastele au început să sosească. Harry Friedman și-a primit porția și a început să bage în el. Părea genul care mănîncă, nu se încurcă. Era lat, da. Purta un costum vechi, pantofii îi erau scîlciați. Avea capul mare, cu obraji rotunzi. Își îndesa pastele în obraji. Avea ochi mari, rotunzi și ochii aceștia erau triști și plini de neîncredere. Ce nenorocire să trăiești pe lume! Îi lipsea un nasture de la cămașa albă, boțită, de lîngă burtă, iar burta îi era bombată. Arăta ca un bebeluș uriaș care se deșirase cumva, crescuse foarte repede și aproape se transformase într-un bărbat. Avea ceva farmec, dar putea fi o treabă periculoasă să crezi în el – putea să se întoarcă împotriva ta. N-avea cravată. La mulți ani, Harry Friedman!

A intrat o doamnă îmbrăcată în uniformă de poliție. S-a dus direct la masa lui Friedman.

— EȘTI ARESTAT! a țipat.

Harry Friedman s-a oprit din mânca și a zîmbit. Avea buzele umede de la paste.

Atunci, doamna polițist și-a dat jos haina și apoi cămașa. Avea niște sîni imenși. Și-a scuturat sîinii sub nasul lui Harry Friedman.

— EȘTI ARESTAT! a țipat.

Toată lumea a aplaudat. Nu știu de ce aplaudau.

Apoi Friedman i-a făcut semn polițistei să se aplece. Ea s-a aplecat pînă aproape de el, iar el i-a șoptit ceva la ureche. Nimeni nu știa ce.

Ia-mă la tine. Să vedem atunci ce se-ntîmplă?

Ți-ai uitat bulanul. Mă ocup eu de asta?

Vino pe la mine. Vrei să te bag în filme?

Polițista și-a pus cămașa și haina pe ea, după care a dispărut.

Oamenii s-au apropiat de masa lui Friedman și i-au spus vrute și nevrute. Se uita la ei de parcă n-ar fi știut cine sînt. În curînd a terminat de mânca și bea vin. Se descurca bine cu vinul. Îmi plăcea asta.

Îi dădea zdravăn cu vinul. După o vreme, s-a pornit de la o masă la alta, se apleca, vorbea cu oamenii.

— Iisuse, i-am zis lui Sarah, ia uită-te!

— Ce?

— Îi atîrnă o bucățică de pastă din colțul gurii și nimeni nu-i spune. Îi *atîrnă* acolo, pur și simplu!

— O vād! O vād! a zis Jon.

Harry Friedman continua să meargă de la masă la masă, să se aplece, să vorbească. Nu i-a zis nimeni.

În cele din urmă, s-a apropiat. Era la o masă sau cam așa distanță de a noastră, când m-am ridicat și m-am dus la el.

— Domnule Friedman, am spus.

S-a uitat la mine cu fața aceea de bebeluș monstruos.

— Da?

— Stați așa!

Am întins mîna, am apucat bucățița de pastă și am smuls-o. S-a desprins.

— Vă învîrteați pe-aici cu chestia asta bălăngă-nindu-se. N-am mai suportat.

— Mulțumesc, a spus.

M-am întors la masa noastră.

— Măi, măi, făcu Jon, ce zici de el?

— Eu zic că e încîntător.

— Ți-am zis eu. N-am mai întîlnit pe nimeni ca el de la Lido Mamin încoace.

— Oricum, a spus Sarah, a fost foarte drăguț din partea ta să îi cureți fața, nimeni altcineva n-avea tupeul. Foarte drăguț din partea ta.

— Mulțumesc. Sînt un tip extrem de drăguț, într-adevăr.

— Nu zău? Ai mai făcut ceva drăguț în ultima vreme?

Sticla noastră de vin se golise. I-am făcut semn ospătarului. S-a uitat mînios la mine și s-a apropiat cu altă sticlă.

Iar mie nu-mi venea în cap nici un lucru drăguț pe care să-l fi făcut. Nu în ultima vreme.

22

Filmul se punea pe roate.

Lucrurile păreau să meargă bine.

Apoi a sunat telefonul. Era Jon.

— Am dat de belea...

— Ce-i?

— Friedman și Fischman...

— Da?

— Vor să scape de co-producătorii mei, Tim Ruddy și Lance Edwards...

— Pe Ruddy l-am cunoscut, pe Edwards nu...
Ce se întâmplă?

— Tipii ăștia doi lucrează de multă vreme cu mine la filmul ăsta. Au investit și timp, și bani. Și-acum Friedman și Fischman vor să mă desautorosesc de ei. Sînt strîns cu ușa din toate direcțiile. Tuturor li s-a tăiat din plată. Și Firepower are probleme serioase. Sînt anchetați de Comisia pentru Titluri și Operațiuni Financiare. Acțiunile lor ajungeau pînă la patruzeci, acum se vînd la patru...

— Vai-vai.

— „Scapă de ăștia“, îmi zic. „N-avem nevoie de ei!“ „Dar“, le zic eu, „eu am nevoie de ei...“ „Pentru ce-ți trebuie?“, mă întrebă. „Nu sîntem și noi la fel de buni?“ „Dar sînt stipulați în contract“, le zic. „Ați semnat contractul.“ „Știi ce-i ăla un contract?“, mă întrebă și apoi îmi zic: „Un contract e numai o chestie de *renegociat*!“.

— Dumnezeule...

— Indivizii ăștia mă storc întruna și bagă presiuni... Și o să mă stoarcă pînă nu mai rămîne nimic de stors... Am acceptat deja să fac filmările în treizeci și două de zile în loc de treizeci și patru. Bugetul a fost redus iar și iar... Nu le place sune-tistul meu... Nu le place cameramanul... Vor pe cineva mai ieftin. „Și trebuie să scapi de produ-cătorii ăia“, îmi zic, „n-avem nevoie de ei...”

— Și ce-ai de gînd să faci?

— Păi, nu pot să-i las baltă pe Tim și pe Lance... Avem un plan. Mîine, eu și Tim ne întîlnim la prînz cu un avocat. Tipul ăsta e cunoscut în tot Hollywoodul. Numai cînd îi aud numele simt toți frica în oase. E o forță a naturii. Și îi e dator lui Tim. Așa că, după masă, o să trecem pe la Fried-man și Fischman, iar avocatul o să fie cu noi. Acum, ar pica bine dacă ai fi și tu acolo. Poți?

— Sigur... La ce oră și unde?

Prînzul s-a desfășurat la Musso's. Aveam masa mare din colț. Am băut și am mîncat. Cîteva oameni s-au oprit la masa noastră ca să schimbe cîteva cuvinte cu marele avocat. Era adevărat, cu toții erau cuprinși de venerație în fața lui. Marele avo-cat era foarte rafinat și purta un costum extrem de scump.

Avocatul, Lance și Jon își plănuiau strategia pentru confruntarea cu Friedman și Fischman. Eu nu eram foarte atent. Avocatul a expus planul: tu spui asta, eu spun ailaltă. Să nu zici tu aia. Lasă-mă pe mine.

Avocați, doctori, instalatori, cu toții fac bani. Scriitorii? Scriitorii mor de foame. Scriitorii se sinucid. Scriitorii înnebunesc.